

УЕБСАЙТ ЗА ЕВТИНО ПЪТУВАНЕ

Едно немско изобретение бързо нашумява в цяла Европа. Младите хора там знаят, че ако изпуснат влака или не могат да се сдобият с евтин билет за желаната посока, има разрешение - обръщат се към Централата за съвместно пътуване. Принципът е прост - пътуващите и търсещите превоз се свързват чрез интернет и делят разности за бензина. Колкото

повече пътници в един автомобил, толкова по-евтино. За услугата централата прибира малка такса от желаещите да участват в съвместното пътуване.

У нас идеята навлиза сега и се подема от ентузиаста Михаил Михайлов, който иска да тръгне с него, може да му се обади. Ние обаче се стремим това да се развие на територията на цялата страна,

споделя Мишо - и са ми разказвали за своите пътувания по този начин."

"Наченки на идеята съществуват в Студентския град - добавя Пламен пред в. "Стандарт". - Например някой написва на входа на блока, че през уикенда ще си ходи до Пловдив и че който иска да тръгне с него, може да му се обади. Ние обаче се стремим това да се развие на територията на цялата страна,

всички да участват и да използват начина."

Във форума на уебстраницата най-често се споделят опасенията за сигурността. Пътуващите могат да се запознаят още преди да са тръгнали на път и ако не се харесат, да не го

Михаил Михайлов

правят. Финансовите условия също се договарят предварително. Освен това опитът показва, че хората, които пътуват от определен град до друг, обикновено са едни и същи и човек постепенно се сприятелява с

тях.

Мишо и приятелите му не искат да печелят от идеята. Той е адвентист, но обяснява, че желанието му да направи нещо, което е полезно, е толкова свързано с вярата му, колкото и всичко, което прави един християнин. Благодарение на него и приятелите му сме по-близко до Европа. Уверете се в това на www.3na100.com

Когато буквално за няколко дни в седмицата между 16 и 23 април нивото на река Дунав край Видин рязко се покачи, достигайки 9,30 м - критичната точка, при която се обявява евакуация, спокой-

Дунав стигна го ръба, от който се очакваше да прелее на 19 април. Но след третата молитва на адвентната църква, като по гагена знак, покорно се върна обратно.

ният сън на града беше нарушен и той внезапно се озова в бедствено положение. Журналистите прииждаха, кризисният щаб заседаваше, телевизията и радиото бяха в постоянна готовност да обявят зловещата новина - НАВОДНЕНИЕ... Учениците бяха разпуснати, подготвен беше лагер за евакуация в околностите на града, нивото на реката достигна до рекордните 9,80 м, видинчани пълнеха чували с пясък, а сутрин тревожно поглеждаха през прозорците си - и катастрофата на природното бедствие изглеждаше повече от неизбежна. Така казваше здравият, неумолимият, хладният разум. Дунав стигна до ръба. И единственото, което остана, беше само да пре-

лее.

Но, странно, това така и не се случи! Журналистите чакаха, чакаха, а водата упорито продължаваше нито да се оттегля, нито да прелива, докато най-сетне те решиха да се захванат и с другите си отговорности - и, да се надяваме, че обнадеждени, а не разочаровани, си отидоха... Градът остана насаме със съдбата си. На 26 април, вместо в евакуационен лагер, учениците вече бяха в класните си стаи. Невидима ръка се беше простряла над водата и й беше заповядала да се оттегли, на което тя тихо

се подчини.

Вик към Бога за помощ

Дали случайно Дунав "целуна" Видин с приятелска, а не с мъртвешка целувка, преди да се оттегли обратно "в покоите си"? Какво се случваше, докато стоеше на ръба и сякаш се "колебаше" дали да продължи нататък, или да се върне обратно? Докато жителите на града се тълпяха, за да наблюдават реката, полицаите се

разхождаха по градската градина, кметът даваше всичко от себе си, за да се погрижи за сигурността на видинчани, но и виждаше границите на човешките възможности, адвентната църква извика към Бога - сериозно и настойчиво. Ако водата прелееше, все някога след оттеглянето и

сградите на градчето щяха да се срутят и това щеше да бъде краят на неговия живот. Не беше време за неудобство. Не беше време за колебание. Беше време за действие. Църквата го разбра - и можем да вярваме, че затова сега вече Видин спи спокойно.

След като проповедникът на местната църква Пламен Младенов прави безуспешен опит да се свърже с кмета на града д-р Иван Це-

ществено с апел хората да отправят молитви за спасението на града. Предоставя му и отворено писмо, съдържащо реакция призив. За щастие реакцията на д-р Ценов е положителна. Той се оказва също вярващ човек, който се отнася с уважение към Библията и я чете. Тъй като обаче за него подобна молитвена практика е непозната, предлага Пламен Младенов като духовно лице да предприеме някаква инициатива, като дава подкрепата си. Препоръчва му да се обърне към медиите. Но по закон телевизионните канали нямат правата да излъчват религиозни изявления, включително и православни. Оказ-

ВИДИН ОСТАНА СУХ

"Затова нека Ти се моли всеки праведен навреме, когато можеш да бъдеш намерен. Наистина, когато големите води преливат, те няма да стигнат до него." Псалом 32:6

нов, най-сетне успява да достигне до него и го приканва да се обърне към видинската об-

Така, пълнейки чували с пясък, видинчани се опитваха да спасят града си от нагвисналата заплаха. Но можеха ли да го постигнат само с човешките си възможности?

ва се обаче, че медиите изразяват готовност да отразят евентуална обществена инициатива. Късно вечерта Пламен Младенов стига до заключението: "Това всъщност е "вратичка" - да предприемем тогава някаква мероприятия!

Продължава на стр.6

"Щастлив съм от това, което Господ направи. Чувствах се сякаш в талвега на напрежението, със страшна отговорност на плещите си като духовен служител, а нямаше много възможности и трябваше да се действа светкавично, незабавно. Пътят беше ясен, нужни бяха само кураж и енергия, а най-вече Божият отговор на молитвите ни.

Много съм благодарен на кмета на града ни - д-р Иван Ценов, за всеотдайната му работа, както и за неговото добро, топло отношение към нас като вярващи, и съм изключително впечатлен от скромността му, от неподправеността, с която ме предразположи, когато се обърнах към него с призив за молитва."

Пламен Младенов

"Когато Пламен ни представи идеята да предприемем нещо - още в четвъртък или петък - да се организира молитва за града - дори в следващите

дни, когато го обсъждахме в църковния съвет, не можех точно да осмисля дали това е най-правилната реакция. Тогава не бях напълно убедена. Събитието се развиваха прекалено бързо, за да имам време да ги анализирам.

Просто действах по съвест. И съвестта ми подсказваше, че едно пасивно отношение би било неправилно. Дори в момента, когато присъствах на молитвеното събрание и слушах думите на Пламен, дори когато излезнах да чета отвореното писмо, с което се обърнахме към обществеността, и накрая, когато коленичих, една голяма част от мен се противопоставяше на това публично изповядване на вярата ни. Поне на мен за първи път ми се случваше. Като че ли до този момент винаги се бях старала да не изявявам вярата си по необичаен за хората начин. Но знаех по принцип, че

не можем винаги да бъдем "удобни" за обществото. И ето - точно такъв един момент се случи в живота ми.

Професията, която практикувам, е до голяма степен свързана с някаква публичност в обществото и по принцип общес-

твеността държи на авторитета й, за което и сама си давам сметка. Докато присъствах на молитвеното събрание, непрекъснато ми минаваха мисли, свързани с това, как ли биха реагирали моите колеги, ако разберат, ако ме видят по телевизията. Но тогава осъзнах, че в такива моменти не трябва да мислиш за последствията. Просто трябва да вземеш решение.

Доста време след тази молитва бях силно развълнувана. Това беше напълно ново преживяване в моя религиозен живот. Но не след дълго изпитах невероятна удовлетворение, много по-голямо може би

от това, което изпитват хората, когато са си свършили добре работата - чувството, че си свободен от себе си. Чувствах не че аз самата съм дала нещо, а по-скоро, че на мен ми е дадено.

Наистина достойнст-

и за себе си."

Маргарита Магерова

"Мисля, че Бог използва заплахата от наводнение, за да събуди града, както и да раздвижи самата църква. Тя израсна чрез това преживяване,

защото отсега нанатък ще бъде по-уверена и ще знае, че така трябва да се действа. Просто ни се отвориха очите за тези неща. Разбрахме, че подобни бедствия трябва да се използват за проповядване. Това е много естествен повод да разговарям с хората за Бога. Имаше такива, които бяха докоснати от вестта. Те общуваха с нашия проповедник.

Аз лично, когато първия път трябваше да коленича, се притеснявах. Но тъй като хората от църквата бяха около мен, преодолях смущението. Това показва, че сме силни, когато сме заедно."

Кирил Кирилов

"Напълно съм съгласен с това, което църквата направи. Затова присъствах на събранията. Сега беше времето да се чуе Божият глас. По този начин хората разбраха и какво всъщност проповядваме. Сигурен съм, че причината да не се скъсат дигите, беше, че Господ заповяда да стане така. Ние действахме, обаче резултатът от всичко винаги е от Бога."

Милчо Василев

"За съжаление бях в болницата на системи през време на заплахата. Дойдох само на последната молитва. Всичко, направено, не беше човешко дело, а на Святия Дух. Толкова много хора разбираха за Бога от плакатите. Дори в с. Синаговци една жена (не от нашата църква) беше взела от тях и ги беше залепила, така че молитвеният живот на групичката, в която тя участва, се съживи."

Янка Георгиева

Коментари на преживелите събитието